ECLI:LV:AT:2025:0116.A420251422.14.L
Lieta Nr. A420251422, SKA-267/2025
Administratīvo lietu departaments

Latvijas Republikas Senāts
RĪCĪBAS SĒDES LĒMUMS
Rīgā 2025.gada 16.janvārī

[1] Senātā saņemta pieteicēja /pers. A/ kasācijas sūdzība par Administratīvās apgabaltiesas 2024.gada 18.jūnija spriedumu, ar kuru noraidīts pieteicēja pieteikums par Finanšu ministrijas 2022.gada 20.jūlija lēmuma Nr. 1.1-7/12/72 atcelšanu. Ar minēto lēmumu pieteicējam piemērots disciplinārsods – amatalgas samazināšana par 20 % uz trīs mēnešiem. Sods pieteicējam piemērots par to, ka viņš, būdams Valsts ieņēmumu dienesta Muitas pārvaldes /Nosaukums/Muitas kontroles punktu daļas (turpmāk – struktūrvienība) struktūrvienības vadītājs, nekvalitatīvi veica amata pienākumus un nepietiekami kontrolēja un uzraudzīja padotās amatpersonas, kā rezultātā valsts interesēm nodarīts būtisks kaitējums.

Apgabaltiesa atzina, ka pieteicējs pie disciplināratbildības saukts pamatoti un piemērotais disciplinārsods ir samērīgs.

[2] Pieteicējs kasācijas sūdzībā norāda, ka apgabaltiesa esot pārkāpusi Administratīvā procesa likuma 103.panta otrajā daļā noteikto objektīvās patiesības noskaidrošanas principu un 154.panta pirmajā daļā noteikto pierādījumu adekvātas izvērtēšanas pienākumu. Minēto tiesību normu pārkāpumu pieteicējs saista, pirmkārt, ar to, ka tiesa neesot vērtējusi pierādījumus pieteicēja lūgtajā kontekstā. Proti, pieteicēja centrālais arguments ir, ka konkrēto amatpersonu aizturēšana varēja notikt vienīgi specifisko kriminālprocesuālo (operatīvo) darbību rezultātā. Pieteicējs ar savu administratīvās uzraudzības aparātu nevarēja garantēt šāda rezultāta sasniegšanu. Pieteicējam esot uzlikts „absolūtās garantijas" pienākums amatpersonu aizturēšanas kontekstā. Tiesa neesot vērtējusi pieteicēja iespējas ietekmēt rezultātu. Otrkārt, pieteicējs arī esot vērsis tiesas uzmanību, ka disciplinārlietu izmeklēšanas komisijas pieeja pret augsta ranga Valsts ieņēmumu dienesta Muitas pārvaldes amatpersonām bijusi balstīta uz fundamentāli citādiem principiem nekā pret pieteicēju.

Senatoru kolēģija atzīst, ka minētie argumenti nav pamatoti.

Apgabaltiesa pareizi norādījusi, ka nepamatots ir pieteicēja uzskats, ka pieteicēja amata pienākumu izpilde ir vērtēta no skatpunkta, vai ir atklāti un varēja tikt atklāti pilnībā visi korupcijas gadījumi muitas kontroles punktā un vai pieteicēja rīcība var garantēt absolūtu korupcijas izslēgšanu. Tiesa ir vērtējusi un pamatoti secinājusi, ka pieteicēja kā struktūrvienības vadītāja pienākums bija vadīt un kontrolēt padotajās struktūrvienībās muitas amatpersonu uzdevumu atbilstošu izpildi, nodrošināt iekšējās kontroles pasākumu veikšanu, citstarp nodrošināt, lai tiktu ievērotas normatīvo aktu prasības, kas attiecas uz koruptīvu darbību atklāšanu un nepieļaušanu. Pieteicējam, apzinoties, ka ilgstoši pastāv problēma un padotajās struktūrvienībās muitas amatpersonām koruptīvas darbības ir iespējams veikt un tādas tiek veiktas, savu pienākumu kvalitatīvai izpildei it īpaši bija pamats pievērst tam uzmanību un savas kompetences ietvaros rīkoties, lai koruptīvu darbību veikšana būtu apgrūtināta vai netiktu pieļauta un savlaicīgi tiktu atklāta. Tieši tas, vai pieteicēja rīcība ir bijusi pietiekama, atbilstoša un adekvāta, proti, vai pieteicējs ir kvalitatīvi pildījis amata pienākumus, ir vērtēts disciplinārlietā.

Apgabaltiesa ir vērtējusi arī pieteicēja argumentu, ka salīdzināmos apstākļos ar Valsts ieņēmumu dienesta /Nosaukums/ pārvaldes direktoru /pers. B/ un Muitas pārvaldes /Nosaukums/daļas vadītāju /pers. C/ dienesta (ministrijas) attieksme pret pieteicēju ir bijusi būtiski atšķirīga bez objektīva pamatojuma. Tiesa, izvērtējot disciplinārlietu izmeklēšanas komisiju atzinumus lietās, kas bija ierosinātas pret /pers. B/ un /pers. C/, un dienesta lēmumus par disciplinārlietu izbeigšanu pret minētajām amatpersonām, secināja, ka minētajās lietā nebija tādi paši tiesiskie un faktiskie apstākļi, lai būtu pamats piemērot vienlīdzības principu. Lai gan arī attiecībā uz minētajām amatpersonām ir vērtēta to atbildība par amata pienākumu nekvalitatīvu pildīšanu, kas saistīta ar padoto vadību un kontroli korupcijas novēršanas jomā, minētajām amatpersonām, ņemot vērā to amata vietu atrašanos dienesta struktūrā un struktūrvienību funkcijas, dienestā bija citādāki amata pienākumi un kompetence nekā pieteicējam.

[3] Pieteicējs kasācijas sūdzībā norāda, ka apgabaltiesa neesot devusi novērtējumu pieteicējam piemērotā soda samērīgumam, neskatoties uz to, ka saskaņā ar Valsts civildienesta ierēdņu disciplināratbildības likuma 36.panta otro daļu pieteicējam varēja tikt piemērots arī vieglāks sods.

Apgabaltiesa spriedumā konstatēja, ka iestāde, nosakot ieturējumu 20 % apmērā no mēnešalgas uz trim mēnešiem, nav noteikusi vismazāko ieturējuma apmēru. Tādējādi pieteicējam nav piemērots vieglākais no tiesību normā paredzētajiem sodiem, kā to norādījusi pirmās instances tiesa. Vienlaikus apgabaltiesa atzina, ka minētais pēc būtības neietekmē pirmās instances tiesas spriedumā norādītās motivācijas pareizību par konkrētā piemērotā disciplinārsoda pamatotību un samērīgumu, kam apgabaltiesa pievienojās. Tiesa ir vērtējusi piemērotā soda samērīgumu, ievērojot pārkāpuma raksturu, smagumu un izraisītās sekas. Līdz ar to minētais pieteicēja arguments nav pamatots.

[4] Ņemot vērā minēto, senatoru kolēģija atzīst, ka kasācijas sūdzības argumenti nerada šaubas par apgabaltiesas sprieduma tiesiskumu. Lietā nav risināmi tādi tiesību jautājumi, kuru dēļ kasācijas tiesvedībai būtu nozīme judikatūras veidošanā. Ievērojot minēto, kasācijas tiesvedības ierosināšana ir atsakāma.

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 338.panta otro daļu un 338.[1]panta otrās daļas 2.punktu, senatoru kolēģija

nolēma

atteikt ierosināt kasācijas tiesvedību sakarā ar /pers. A/ kasācijas sūdzība par Administratīvās apgabaltiesas 2024.gada 18.jūnija spriedumu.

Lēmums nav pārsūdzams.

Senatore L. Slica Senators J. Pleps Senatore I. Višķere